

Sygn. akt I C 531/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Okręgowego Zofia Homa**

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Krawczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2013 r.

sprawy z powództwa K. J. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. J. (1) kwotę 120.000,00 (sto dwadzieścia tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie kwotę 6 540,00 (sześć tysięcy pięćset czterdzieści) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od których powódka była zwolniona:

IV. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. J. (1) kwotę 3.617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

I C 531/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 lipca 2012 roku powódka K. J. (1) wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 120 000,00zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 września 2011r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7 200,00zł. wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w wyniku wypadku drogowego z dnia 11 maja 2008 roku, śmierć poniosła córka powódki J. Z.. Sprawcą wypadku był kierowca samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) K. J. (2). Pasażerka samochodu marki A., J. Z. będąca w siódmym miesiącu ciąży, na skutek obrażeń jakich doznała podczas wypadku, zmarła w szpitalu 13 maja 2008 roku.

Sprawca zdarzenia prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim II Wydział Karny z dnia 1 grudnia 2008 roku, sygn. akt IIK 152/08 został uznany winnym popełnienia czynu z art. 177§1 k.k. w zb. z art.177§2 k.k. w zw. z art. 11§k.k. i skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności.

Pojazd sprawcy wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie.

Powódka działająca przez (...) S.A. w L. pismem z dnia 25 lutego 2011 roku zgłosiła stronie pozwanej przedmiotową szkodę, wnosząc o przyznanie kwoty 70 000,00zł. tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana odmówiła wypłaty zadośćuczynienia uzasadniając to brakiem podstawy prawnej dla zgłoszonego roszczenia.

Uzasadniając podstawę prawną zgłoszonego żądania powódka wskazała art. 448 k.c. w zw. z art. 24§k.c. jako, że zdarzenie miało miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, przed nowelizacją art. 446 polegającą na dodaniu §4. Powołała przy tym obszerne orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Odnosząc się do zasadności swojego roszczenia wskazała, że więź łącząca ją z córką była niezwykle silna. Ich relacje zawsze sprowadzały się do wzajemnej pomocy, pomagała swoim siostram a także rodzicom w codziennych czynnościach, czuła się odpowiedzialna za całą rodzinę.

Wiadomość o wypadku córki była dla powódki szokiem. Po śmierci córki oraz wnuczki miała ogromny problem z wykonywaniem swojego zawodu pielęgniarki. Trauma po śmierci córki i wnuczki jest nadal ogromna. Nadal odczuwa lęk przed jazdą samochodem (pozew wraz z uzasadnieniem k. 2-9).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie uznał powództwa i wnosił o jego oddalenie w całości.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego w związku ze zgłoszeniem przez powódkę roszczenia, pozwany odmówił wypłaty świadczenia. Pozwany podniósł, iż okoliczności sprawy nie uzasadniają przyznania powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ponadto pozwany wskazał, iż po uwzględnieniu wszelkich okoliczności zdarzenia brak jest zarówno podstawy prawnej jak i faktycznej do uwzględnienia żądania powódki. Podkreślił, że J. Z. była mężatką. Zamieszkiwała w dacie śmierci wraz z mężem D. Z. w miejscowości W. z którym tworzyła odrębną rodzinę. Pozwany (...) S.A. wypłacił wdowcowi w 2009 roku odszkodowanie w wysokości 133 614,70zł. W ocenie pozwanego domaganie się przez powódkę zadośćuczynienia za śmierć J. Z., w sytuacji gdy ta usamodzielniała się, zakładając nową, własną rodzinę jest niesłuszne. Nie doszło do zerwania więzi w jednostce rodzinnej powódki. Zdaniem pozwanego ochrona o której mowa w art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c. dotyczy jednostki społecznej- mąż i dzieci, nie zaś rodziny w tak szerokim znaczeniu. (odpowiedź na pozew k.16 - 25).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 maja 2008r. w R. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego J. Z. – córka powódki K. J. (1), będąca w siódmym miesiącu ciąży, doznała obrażeń.

Dziecko J. Z. zmarło w tym samym dniu, natomiast J. Z. zmarła na skutek obrażeń doznanych w wypadku w dniu 13 maja 2008r.(bezsporne).

Pojazd sprawcy wypadku pozostawał ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółka Akcyjna w W..

J. Z. w dacie wypadku miała 22 lata, studiowała zootechnikę, pracowała w gospodarstwie swojego męża D. Z.. Byli dwa lata po ślubie, była w ósmym miesiącu ciąży z pierwszym dzieckiem.

Powódkę łączyły z córką silne więzy rodzinne i emocjonalno-uczuciowe. Pomimo, że córka nie mieszkała z powódką przez ostatnie dwa lata, miały za sobą ciągły, codzienny kontakt. Zmarła córka bardzo angażowała się w pomoc dla domu rodzinnego, wozila do lekarza, pomagała finansowo(dowód z przesłuchania powódki k.108, k.42; zeznania świadka T. A. k. 43, opinia biegłego psychologa k.91 - 94).

Po wypadku J. Z. przebywała w szpitalu nieprzytomna, Podczas pobytu córki w szpitalu powódka razem z mężem cały czas przy niej byli.

Śmierć córki była dla K. J. (1) ogromnym wstrząsem. Głęboki uraz psychiczny, którego doznała wówczas powódka spowodował u niej zaburzenia emocjonalne i adaptacyjne. Nasilone cierpienia psychiczne powódki miały miejsce w okresie pobytu córki w szpitalu, kiedy zdawała sobie sprawę z tragizmu sytuacji. W czasie pogrzeby córki i jej dziecka czuła ogromny żal i rozpacz, zemdląła. W wyniku nagłej i niespodziewanej śmierci córki K. J. (1) doznała urazu psychicznego, wywołała proces żałoby po bezpowrotnie utraconym dziecku. Powódka nadal nie uzyskała akceptacji tego co zaszło.

Zaburzenia emocjonalne mające źródło w tragicznej śmierci córki trwają do dnia dzisiejszego. Obecnie przybrały kształt zaburzeń depresyjnych. Istotne znaczenie przy utrzymywaniu się powyższych zaburzeń miały okoliczności życiowe powódki, które nie pozwoliły jej przejść pełnego procesu żałoby po stracie córki i nienarodzonej jeszcze wnuczki(terminalna choroba męża, śmierć syna).

Powódka wymagał i wymaga wsparcia specjalistycznego z zakresu psychiki. (opinia biegłego psychologa k.91 - 94, zaświadczenie lekarskie k. 48, dowód z przesłuchania powódki k.108, k.42)

Obecnie K. J. (1) w dalszym ciągu wspomina córkę. Jest w tej szczególnej sytuacji, że straciła wiele osób z rodziny w niewielkich odstępach czasowych, nie przeszła całego okresu żałoby po śmierci córki, co jest warunkiem poradzenia sobie z urazem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne nie budziły wątpliwości Sądu odnośnie ich autentyczności, a także prawdziwości stwierdzonych w nich faktów. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez strony.

W sprawie przeprowadzono dowód z opinii biegłej psycholog B. O. .W ramach kontroli merytorycznej opinii, Sąd nie dopatrzył się żadnych nieprawidłowości nakazujących odebranie jej przymiotu pełnowartościowego źródła dowodowego. Biegła wskazała przesłanki przyjętego rozumowania, przedstawiła także jego tok oraz opisała zastosowane narzędzia badawcze. Wnioski płynące z opinii są klarowne i wynikają z przyjętych podstaw. Sąd nie dopatrzył się w niej błędów logicznych, niezgodności z życiowym doświadczeniem bądź też niespójności z pozostałym materiałem dowodowym. W tych warunkach przedmiotowa opinia posłużyła za pełnowartościową podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Sąd obdarzył wiarą zeznania powódki oraz świadka T. A. odnośnie skutków jakie wywołała śmierć córki i nienarodzonej wnuczki w życiu powódki, rodzaju, długotrwałości i intensywności jej cierpień. Zeznania te nie budziły zastrzeżeń Sądu. Ich wiarygodność została zweryfikowana w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie oraz o zasady doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne odnośnie żądania głównego.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że okoliczności faktyczne dotyczące wypadku dnia 11 maja 2008r., śmierci J. Z., jak również ich następstwa dla powódki były między stronami praktycznie bezsporne.

Stosownie do treści art. 822 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej

posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że podstawą odpowiedzialności pozwanego była umowa ubezpieczenia OC zawarta przez sprawcę wypadku z pozwanym ubezpieczycielem. Z wykładni przytoczonych wyżej norm wynika, że ubezpieczyciel odpowiada w takich samych granicach, w jakich odpowiadałby sprawca szkody. Przepisy powołanej ustawy, w zakresie przez nią uregulowanym, mają charakter szczególny w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 roku w sprawie III CZP 115/07, OSNC 2008/9/96). Niemniej jednak dla porządku wypadu wskazać, iż zgodnie z art. 435 § 1 kc w zw. z art. 436 § 1 kc, samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność posiadacza samoistnego została zatem ukształtowana na zasadzie ryzyka.

W sprawie bezspornym był fakt, że do przedmiotowego wypadku doszło z winy samoistnego posiadacza pojazdu marki A. (...), za którego zastępczą odpowiedzialność cywilną ponosi pozwany.

W przedmiotowej sprawie, z uwagi na datę zaistnienia zdarzenia szkodowego przed dniem 3.08.2008 r., mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego na gruncie stanu prawnego obowiązującego przed nowelizacją art. 446 kc, dokonaną art. 1 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731). Ustawą tą został wprowadzony do porządku prawnego art. 446 § 4 kc przewidujący zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej i prima facie wysuwana bywa teza, jak czyni to strona pozwana, iż przed jego wprowadzeniem brak było przepisu umożliwiającego powódce bezpośrednio domaganie się zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej.

Jednakże taka wykładnia przepisów obowiązującego ówczesnie stanu prawnego przyjmuje błędnie istnienie luki prawnej, która de facto ma charakter pozorny i którą likwiduje konsekwentne, najnowsze orzecznictwo sądów powszechnych. Najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje, bowiem, na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. i zasady tej nie wyłączał art. 34 przywołanej ustawy ubezpieczeniowej (tak wprost uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 20 grudnia 2012 r. III CZP 93/12 BSN 2013/1, z dnia 7.11.2012 r. III CZP 67/12, z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 32/11, z dnia 22 października 2010 roku III CZP 76/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku w sprawie IV CSK 307/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 grudnia 2007 roku w sprawie I ACa 1137/07). Sąd Okręgowy podziela powyższe wnioski.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy powódka w następstwie śmierci córki doznała krzywdy w postaci cierpień psychicznych. Zasadna jest, tym samym, ocena jej roszczenia poprzez zastosowanie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc. Z przepisu art. 24 § 1 kc wynika, iż nie każde naruszenie dobra osobistego umożliwia wystąpienie z roszczeniami ochronnymi. Jest to możliwe dopiero wtedy, gdy działanie naruszające będzie bezprawne, tj. sprzeczne z prawem lub godzące w zasady współżycia społecznego. Z art. 24 kc wynika jednak domniemanie bezprawności. Ciężar wykazania, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa zatem na powódce. Pozwany zaś, w celu uwolnienia się od odpowiedzialności, może wówczas wykazać, iż jego działanie naruszające dobro osobiste powoda nie ma charakteru bezprawnego.

W przedmiotowej sprawie oczywiste jest, że śmierć córki powódki była w całości powiązana adekwatnym związkiem przyczynowym z bezprawnym działaniem kierowcy samochodu marki A. (...), za którego ponosi zastępczą odpowiedzialność pozwany.

Katalog dóbr osobistych, do którego odwołuje się art. 23 kc ma charakter otwarty. Należy uznać, że ochronie podlegają wszelkie dobra osobiste rozumiane, jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznaje się za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Nie ulega wątpliwości, że rodzina, jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca

najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Artykuł 71 Konstytucji stanowi, że Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej ma obowiązek uwzględniania dobra rodziny. Dobro rodziny wymienia także art. 23 kro., zaliczając obowiązek współdziałania dla dobra rodziny do podstawowych obowiązków małżonków. Więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c (por. uzasadnienie Sądu Najwyższego w sprawie IV CSK 307/09).

Reasumując powyższe rozważania, należy wskazać, iż spowodowanie wypadku komunikacyjnego, w którym śmierć poniosła córka powódki, było bezprawnym naruszeniem jej dobra osobistego w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie i prawa do utrzymania więzi rodzinnych.

Na podstawie art. 448 kc kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Ustalenie krzywdy i jej rozmiaru ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (por. wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, nr 5, poz. 81; wyrok SN z 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSN 1978, nr 11, poz. 210).

W realiach niniejszej sprawy Sąd ustalił, że między K. J. (1) a jej córką istniała szczególnie silna więź rodzinna. Córka była niewątpliwie osobą niezwykle ważną w życiu powódki, był dla niej pomocą i źródłem oparcia.. Powódka zwracała się do córki po pomoc w wielu sytuacjach życiowych, pomagała finansowo. Z zeznań świadka, oraz powódki wynika, że relacje powódki z córką były bardzo poprawne, była to rodzina wielopokoleniowa która wzajemnie się wspomagała.

W świetle tych okoliczności należy wskazać, iż śmierć córki była dla powódki szczególnie ciężkim doznaniem, tym bardziej, że zmarła też jej nienarodzona wnuczka. Sam wypadek i ciężki stan, w jakim znalazła się J. Z. wywołały w powódce silny wstrząs i nagłą zmianę jego dotychczasowego ustabilizowanego życia rodzinnego.

Powód tuż po wypadku przeżywała niewątpliwie ogromny stres i niepewność co do stanu zdrowia i szans córki na przeżycie, a także niepewność co do przyszłości. Niewątpliwie widok nieprzytomnej córki nieprzytomnego, podłączonej do aparatury, niemożność udzielenia jej pomocy, były dla powódki która jest z zawodu pielęgniarką, bardzo trudnym przeżyciem. Natomiast śmierć, była niewątpliwie szokiem i wielkim wstrząsem psychicznym. Wywołała u powódki cierpienia psychiczne oraz zaburzenia emocjonalne i adaptacyjne o znacznym nasileniu. Z czasem ich natężenie nie słabło okres przedłużonej żałoby trwa właściwie nadal. Powódka odczuwa wielką tęsknotę, pustkę i żal, tym bardziej, że zmarł mąż powódki z którym dzieliła cierpienie po stracie dziecka. Powódka korzystała również z doraźnej pomocy psychologa i psychiatry. Ograniczyła także kontakty ze znajomymi..

Niewątpliwie utrata córki nadal odczuwana jest przez K. J. (1) w codziennym życiu, o czym świadczą chociażby jej częste wizyty na cmentarzu, czy też obecność zdjęć córki w mieszkaniu powódki. Z opinii psychologicznej wynika, że nadal utrzymują się u powódki zaburzenia przeżywania i przystosowania społecznego. Obecnie depresja u powódki przeszła w stan przewlekły. Wymaga ona co najmniej rocznej, systematycznej pomocy psychoterapeutycznej.

W konsekwencji, mając powyższe na względzie, Sąd uznał, że krzywda K. J. (1) będzie w całości zrekompensowana zadośćuczynieniem w wysokości 120 000,00zł. Jest to suma adekwatna do ustalonego w sprawie zakresu i nasilenia cierpienia powódki, czasu ich trwania, przy uwzględnieniu nadal odczuwanych negatywnych emocji. Jest ona właściwa dla złagodzenia odczucia krzywdy, a jednocześnie utrzymana w rozsądnych granicach.

Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 kc odsetki ustawowe od następnego dnia po dniu wyrokowania. W ocenie Sądu dopiero okoliczności ujawnione w toku postępowania pozwoliły na pełne ustalenie wysokości zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu długotrwałości cierpień powódki. Okoliczności te nie były natomiast w pełni znane w dacie wskazanej przez powódkę – tj. 7 września 2011 r. i z tego względu w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu wynika z art. 98 §1 i 2 kpc. Powódka wygrała sprawę, jednakże wskazać należy, iż poniesione przez nią koszty wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, (ustalane na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) przy zasądzonej kwocie 120 000,00 zł. wynoszą tj. 3.600 zł. Zdaniem Sądu, nakład pracy fachowego pełnomocnika nie uzasadniał przyznania wynagrodzenia, zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie, w jego podwójnej wysokości.

W punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6 540,00zł. tytułem opłaty sądowych od pozwu oraz kosztów wywołania opinii biegłego.

Z tych względów na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.